

Оригиналът на Вярата

Първо Издание

ОТ АПОСТОЛ НОРМАН Б. УИЛИС

Оригиналът на Вярата, версия 1.32
От Норман Б. Уилис
Copyright © Nazarene Israel, 6021 (2021 CE)
Разрешава се добросъвестна употреба.
Адаптирано от изследването Назарянски Израел.

Освен ако не е упоменато, всички библейски цитати са взети от превода на Верен 2013, като са заменени оригиналните еврейски имена.
Превод от английски: 2022, (вер.1.32.0).

За предложения или коментари, моля изпратете имейл на: contact@nazareneisrael.org

За повече информация или за да допринесете за Неговото дело, моля, посетете ни в мрежата на: nazareneisrael.org

Нека името на Йахуе бъде прославлено,
В името на Йешуа, амен.

Съдържание

Предговор	5
Каква е била първоначалната вяра?	7
Защо същите дни на поклонение?	15
Възстановяване на израелското ни наследство	37
Пътуването на Невястата към дома	51

Предговор

Читателите често искат да знаят каква английска версия на Библията използвам. Обикновено започвам с NKJV (новата версия на крал Джеймс) и коригирам имената до еврейският им вариант. Винаги, когато има въпрос, се опитвам да покажа изходните текстове редом с английския, за да може сами да проверите нещата. Еврейските цитати са от еврейския мазоретски текст. За арамейския съм копирал арамейската Peshitta в BibleWorks 8, използвайки еврейски шрифт с печатни букви, като отбелязвам и използвания английски превод.

Някои искат да знаят защо се позовавам на гръцки текстове, когато вярвам в семитско вдъхновение. Просто, макар да вярвам, че Подновеният завет (Новият завет) е вдъхновен или на иврит, или на арамейски, двата съществуващи арамейски текста (Пшито и Пшита) няма как да бъдат оригинали, тъй като в тях има твърде много изопачаване. Може да ги използвам в бъдещи произведения, но тъй като гръцките текстове са по-стари, те като цяло са по-ценни за текстов анализ.

Вярвам, че Писанието е най-висшият и най-добрият авторитет по всички доктринални въпроси. Опитал съм се просто да покажа какво се казва в Словото на Йахуе и след това да дам достатъчно коментари, за да покажа как стиховете се свързват един с друг. Надявам се, че ще се съсредоточите върху думите на Йахуе, а не върху моите собствени.

Ако имате предложения за подобряване на тази студия, моля изпратете имейл на contact@nazareneisrael.org

Нека Йахуе води всички ни в Своята съвършена истина.

Норман Уилис

Каква е била първоначалната вяра?

Желаеш ли да пазиш същата вяра, на която Месията научи своите апостоли? Някои хора прибързано твърдят, че учениците на Месията са били чисти „християни“, но дали наистина библиейският запис показва точно това?

Ами ако Библията показва, че Месията и Неговите ученици са се определяли като назарянски израилтяни, а пък „християните“ се окажат една напълно различна група? Какво би означавало това?

Един от най-влиятелните църковни отци на всички времена е Епифаний Саламински, живял от 310 до 403 г. н.е. Той казва, че през четвърти век след н.е. назаряните и християните са две отделни (но свързани) групи, които пазят две свързани (но различни) вери - и така е и до днес.

„Назаряните не се различават по нищо съществено от тях (ортодоксалните евреи), тъй като практикуват обичаите и доктрините, предписани от еврейския закон; освен по това че вярват в Христос. Те вярват във възкресението на мъртвите и че Вселената е създадена от Бог. Проповядват, че Бог е Един и че Исус Христос е Неговият Син. Владееят много добре еврейския език. Те четат Закона (т.е. Закона на Мойсей) ... Затова те се различават ... от истинските християни, защото изпълняват и досега [такива] еврейски обреди като обрязването, съботата и други.” [Епифаний, „Срещу ересите“, Панарион 29, 7, стр. 41, 402]

В „Панарион“ (Срещу ересите) Епифаний се опитва да докаже, че католиците са истинските потомци на апостолите от първи век (Яков, Йоан, Петър, Павел и др.). Въпреки че твърдението на Епифаний е било широко прието по негово време, още тогава много други католически учени не са били съгласни с него.

Сред онези, които не били съгласни с Епифаний, бил Марсел Симон, предан католик, експерт по църквата от първи век. Марсел Симон казва, че Епифаний е знаел, че не католиците, а назаряните са били истинските потомци на събранието от първи век - но Марсел Симон продължава да нарича назаряните „еретици“, защото казва, че католическата църква не харесвала техните доктрини.

„Те (назаряните) се характеризират основно с упоритата си привързаност към еврейските обичаи. Ако са станали еретици в очите на Църквата майка (католическата), това е просто защото са останали фиксирани върху остарели позиции. Те добре представляват, (въпреки че Епифаний енергично отказва да го признае), много преките потомци на тази примитивна общност, за която нашият автор (Епифаний) знае, че е определена от евреите, със същото име, на „назаряни“ ” [Експертът от първи век Марсел Симон, *Judeochristianisme*, стр. 47-48.]

Забележете как Марсел Симон признава, че назаряните са преки духовни потомци на апостолите от първи век (Яков, Йоан, Петър и др.); въпреки това той нарича назаряните „еретици“, защото те сериозно се борят за вярата, веднъж завинаги предадена на светиите, точно както повелява Юда 3.

Йехуда (Юда) 3

3 Възлюбени, като показвах всяко усърдие да ви пиша за нашето общо спасение, счетох за нужно да ви пиша и да ви увеща да се борите за вратата, която веднъж завинаги беше предадена на светиите.

Но как може Марсел Саймън да нарече назаряните „еретици“ заради подчинение на Юда 3? „Еретици“ ли сме, ако правим това, което казва Писанието? Не са ли истинските еретици тези, които учат против това, което Писанието казва?

Ако назаряните са били преките духовни потомци на еврейските апостоли, има смисъл те да спазват „такива еврейски обреди като събота, обрязване и други“, защото в първата си проповед Месия Йешуа (Исус) ни казва да не мислим, че Той е дошъл да премахне пророците или законите на Мойсей.

Матитиаху (Матей) 5:17-19

17 „Да не мислите, че съм дошъл да отменя закона или пророците? Не съм дошъл да отменя, а (само) да изпълня. 18 Защото, истина ви казвам: докато премине небето и земята, нито една йота, нито една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне. 19 И така, който отмени една от тези най-малки заповеди и научи така хората, най-малък ще се нарече в небесното царство; а който ги изпълни и научи така хората, той ще се нарече велик в небесното царство.“

Това, че Йешуа казва да не си мислим, че Той е дошъл да премахне закона, е важно. Бидейки добър Син, Йешуа не би могъл да не се подчини на Своя Баща Йахуе (Йехова), Който вече е казал да внимава

да не добавя или изважда нищо от законите на Мойсей.

Деварим (Второзаконие) 12:32

32 „Всичко, което ви заповядам, да спазвате и да вършите; да не прибавяш към него и да не отнемаш от него.“

Понякога хората мислят, че законите на Мойсей са премахнати, защото някои пасажии от Подновения завет (Новия завет) лесно се разбират погрешно. Много от тези пасажии се намират в писанията на апостол Павел (Шаул). Но апостол Петър (Кифа) ни предупреждава предварително, за да не ги тълкуваме погрешно.

Кифа Бет (2 Петър) 3: 15-17

15 И считайте дълготърпението на нашия Господ за спасение (*буквално: Йешуа*), както ви е писал и възлюбеният ни брат Шаул (Павел) според дадената му мъдрост, 16 както пише и във всичките си писма, когато говори в тях за тези работи – в които има някои неща, мъчни за разбиране, които невежите и неутвърдените изопачават, както и другите Писания, за своя собствена гибел. 17 И така, вие, възлюбени, като знаете това предварително, се пазете, да не би да се завлечете от заблудението на Беззаконието (*Верен: беззаконните*) и да отпаднете от твърдостта си.

Забележете, че в стих 16 Кифа ни казва, че по негово време е имало група вярващи, които са били „необучени и нестабилни“, в това че са изкривявали писанията на Шаул, за да изглежда, че казват нещо, което те всъщност не казват.

В стих 17 Кифа ни предупреждава да не бъдем водени от „заблуждението на беззаконието“. Версията на Верен (и на крал Джеймс) представя това като „грешка на нечестивите“, но Конкордансът на Стронг ни казва, че тази дума е свързана с приемането или установяването на нещо (като заместваща религия), което е в противоречие със Закона(ите) на Мойсей.

NT:113 ἄθεσμος *athesmos* (ath'-es-mos); от NT:1 (като негативна частица) и производно от NT:5087 (в смисъл на привеждане в действие); беззаконен, т.е. (по подразбиране) престъпен:

Арамейската Пшита (NT) също е съгласна, че трябва да се пазим от заблудата на онези, които са без законите на Мойсей (арамейски: סומנ אלדד).

Кифа Бет (2 Петър) 3:17, Мърдок Пшита
17 Затова вие, възлюбени мои, тъй като знаете [тези неща] предварително, пазете се, за да не би, като вървите след заблудата на беззаконието, да отпаднете от твърдостта си.

В контекста, Кифа ни казва, че по негово време е имало фалшива вяра, която е тълкувала погрешно Шаул и е проповядвала против законите на Мойсей. Не првят ли това християните?

Католическият архиепископ кардинал Джеймс Гибънс ни казва, че Писанието „налага религиозното спазване на съботния ден“, но след това с гордост се хвали, че църквата въпреки това е обявила неделята за ден на поклонение.

„Но може да прочетете Библията от Битие до Откровение и няма да намерите нито един ред,

разрешаващ освещаването на неделята. Писанията налагат религиозното спазване на съботата - ден, който ние (Католическата църква) никога не освещаваме." [Архиепископ Джеймс Кардинал Гибънс, Вярата на нашите отци, 88-мо изд., стр. 89.]

Преподобният Стивън Кийнън ни казва, че католическата църква е имала силата сама да променя дните на поклонение, въпреки че Писанието не ѝ дава тази власт.

„Въпрос: Имате ли някакъв друг начин да докажете, че Църквата има право да въвежда празници с наредби?

"Отговор: Ако нямаше такава власт, тя не би могла да направи това, в което всички съвременни религиозни дейци са съгласни с нея - тя не би могла да наложи спазването на неделята, първия ден от седмицата, вместо спазването на съботата, седмия ден, промяна, за която няма такава сила според Писанията."

[Преподобни Стивън Кийнън, Доктринален катехизис, 3-то издание, стр. 174.]

Аргументът на Стивън Кийнън не е ли кръгова логика? Той твърди, че църквата трябва да е имала силата да промени дните на поклонение само защото е направила това.

Пророк Даниил ни предупреждава за Малкия рог, който ще се опита да промени определеното време за поклонение (от събота на неделя) и който също ще се опита да промени законите на Мойсей (които регулират останалата част от поведението на Тялото).

Даниил 7:25

25 И той ще говори (*помпозни*) думи против Всевишния и ще тормози светиите на Всевишния и ще замисли да промени (*празничните*) времена и закон(а); и те ще бъдат предадени в ръката му до време и времена и половин време.

Както ще видим по-нататък в това изследване, католическата църква е направила точно това. Тя е променила определените времена за поклонение и също така е преследвала светиите на Всевишния (т.е. назаряните), които спазват първоначално определените времена на празниците и Закона. Но не е ли грях да променяш така Писанието?

Защо същите дни на поклонение?

Римският „християнски“ календар ни казва, че денят започва в полунощ (т.е. „часът на вещиците“). Писанието обаче ни казва, че денят започва от вечерта.

Б'решит (Битие) 1:31б

31б И стана вечер, и стана утро: шестият ден.

Левит 23:32 потвърждава, че Йахуе определя един ден като продължаващ от вечер до вечер (т.е. от залез до залез), а не от полунощ до полунощ.

Вайкра (Левит) 23:32б

32б „на деветия ден от месеца, вечерта, от вечер до вечер да празнувате съботата си (*т.е. ден за почивка*).“

„Съботата“, обсъждана тук в Левит 23:32, е Денят на Умилостивението, но седмичната събота също продължава от вечер до вечер. Лука 4:16 ни казва, че Йешуа (Исус) също е спазвал тази събота, която продължава от залез до залез.

Лука 4:16

16 И дойде в Назарет, където беше отгледан, и по обичая Си влезе в синагогата в съботния ден и се изправи да чете.

Апостол Шаул (Павел) също продължава да влиза в синагогите в съботен ден дори много години след възкресението на Йешуа.

Ма'асеи (Деяния) 13:14

14 А те заминаха от Перга и стигнаха в Антиохия Писидийска, и в съботния ден влязоха в синагогата и седнаха.

В първа глава видяхме как Йешуа ни казва да не мислим, че Законът или пророците са премахнати. В това няма нищо неясно.

Матитиаху (Матей) 5:17-19

17 „Да не мислите, че съм дошъл да отменя закона или пророците? Не съм дошъл да отменя, а (само) да изпълня. 18 Защото, истина ви казвам: докато премине небето и земята, нито една йота, нито една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне. 19 И така, който отмени една от тези най-малки заповеди и научи така хората, най-малък ще се нарече в небесното царство; а който ги изпълни и научи така хората, той ще се нарече велик в небесното царство.“

Независимо от това, християнската църква ни казва, че тъй като Йешуа изпълни Закона, ние не трябва повече да пазим съботата и празниците на Йахуе, а че вместо това трябва да пазим неделя, Коледа и Великден. Това е много любопитно, като се има предвид, че неделя, Коледа и Великден не се заповядват никъде в Писанието.

Кога е станало преминаването от еврейския „вечер до вечер“ календар към римския „от полунощ до полунощ“ календар? Християнските учени често използват Деяния 20:7-11 като предполагаем „доказателствен текст“, че учениците са се били срещали в римската (от полунощ до полунощ)

неделя. На пръв поглед това може да изглежда логично, но в крайна сметка не се потвърждава.

Ма'асеи (Деяния) 20:7-11

7 И в първия ден на седмицата, когато бяхме събрани за разчупването на хляба, Шаул беседваше с тях, тъй като щеше да отпътува на следващия ден, и продължи словото си до среднощ. 8 И имаше много светилници в горната стая, където бяхме събрани. 9 А един младеж на име Евтих, който седеше на един прозорец, беше заспал дълбоко. И когато Шаул беседваше още по-надълго, сънят го обори, той падна долу от третия етаж и го вдигнаха мъртъв. 10 Но Шаул слезе, падна върху него, прегърна го и каза: Не се безпокойте, защото животът му е в него. 11 И като се качи горе, разчупи хляба и яде, и говори пак надълго до зори, и след това тръгна.

Тъй като Юдея в първи век е била под римски контрол, може да изглежда логично учениците да се събират в неделя сутрин и да слушат Шаул в продължение на почти двадесет и четири часа. Някои неща обаче не се връзват особено. Защо би имало толкова много лампи в горната стая, ако учениците са се събрали в неделя сутрин? И защо биха яли само едно хранене за период от двадесет и четири часа? Като се има предвид, че Шаул изнася поучението в еврейска синагога, тези неща нямат много смисъл.

Религиозните евреи са много стриктни към традициите хора. Те обикновено се покланят в своята синагога (или в храма) в шабат; и след като шабат приключи, те често се събират в къщата на приятел или роднина, за да разчупят хляб и да

пообщуват, за да удължат така деня на поклонението и почивката възможно най-дълго. Това обаче не е нов ден на поклонение: това е просто нормално продължение на шабат. Ако четем Деяния глава 20 в тази светлина, можем да видим, че причината да има толкова много лампи в горната стая е, че те първоначално са се събрали след залез слънце „събота вечер“ (и след това са разговаряли до изгрева на деня „неделя сутрин“).

Така че, ако неделното поклонение не идва от Писанието, то е човешко. Историята ни казва, че едно от най-ранните препратки към „неделното“ поклонение идва от християнския апологет Юстин Мъченик (около 150 г. от н.е.). Например, казват ни, че всички хора са се събрали заедно, за да се поклонят в „деня, наречен неделя“ (който е наречен „слънчев“ ден в чест на слънцето).

И в деня, наречен неделя, всички, които живеят в градовете или на село, се събират на едно място...

[Justin Martyr, Първо извинение, глава 67 – Седмично поклонение на християните, около 150 г. н.е., Biblesoft]

Юстин Мъченик използва различна практика от тази в Писанието, защото Писанието не нарича дните от седмицата с имена. По-скоро Писанието номерира дните от седмицата (първи ден, втори ден, трети ден и т.н.); само съботата има име (шабат). Терминът „шабат“ означава „почивката“ или „въздържането“ (от извършване на собствената си воля).

За разлика от това, Юстин Мъченик ни казва, че причината неговото събрание да се покланя в

неделя (по римския календар) е, че това е денят, в който Елохим (Бог) създава света и че това е денят, в който Йешуа се явява за първи път на учениците Си.

Но неделята е денят, в който всички ние провеждаме нашето общо събрание, защото това е първият ден, в който Бог, след като извърши промяна в тъмнината и материята, създаде света; и Исус Христос нашият Спасител в същия ден възкръсна от мъртвите. Защото Той беше разпнат в деня преди този на Сатурн (англ. Saturday, събота); и в деня след този на Сатурн, който е денят на Слънцето, след като се яви на Своите апостоли и ученици, Той ги научи на тези неща, които и ние ви представихме на вашето внимание.

[Justin Martyr, First Apology, глава 67 – Седмично поклонение на християните, около 150 г. от н.е., Biblesoft]

Основанията на Юстин Мъченик за поклонение в неделя може да звучат добре, обаче нито Месията, нито Неговите апостоли са се събирали в неделя. Освен това, не ни е казано от Създателят да правим така. Променяйки деня за срещане, означава че променяме определеното празнично време и закона. Въпреки всичко, неделното поклонение бавно започва да се разпространява.

Следвайки същия модел, Пасхата започва да отстъпва година след година на езическия празник Великден (англ. Easter, от Ищар). Първо датата е променена, от 14–тия ден на месец Авив (или Нисан) по еврейския календар - на първата неделя след Пролетното равноденствие (което е важен ден в езическите календари за почитане на слънцето).

Накрая и името на фестивала бива променено от Пасха на Великден, в чест на вавилонската богиня-майка Ищар (още като Естер или Астартa). В крайна сметка езическите ритуали за плодородие (като боядисването на яйца в кърваво червено) и други традиции за поклонение на слънцето (като молитва към слънцето при изгрев) били въведени в поклонението в тези дни.

Църковният отец Евсевий записва, че голяма криза, наречена „квартодециманска полемика“, избухнала, когато епископът Виктор от Рим започнал да изисква всички събрания да празнуват Пасхата в неделя, а не на 14-ти нисан (авив). Епископите на Азия настоявали да се пази Пасхата в еврейския календар, както са ги учили апостолите Филип и Йоан.

По това време възникна въпрос съвсем не маловажен. Защото енориите на цяла Азия, по стара традиция, смятаха, че четиринадесетият ден от луната, в който ден на евреите е било заповядано да принесат в жертва агнето, трябва да се отбелязва като празник на Пасхата на Спасителя... Но това не беше обичая на църквите в останалата част на света... Но епископите на Азия, водени от Поликрат, решават да се придържат към стария обичай, който им е бил предаден. Самият той в писмо, което е адресирал до Виктор и Римската църква, изложи в следните думи традицията, която е дошла до него.

[Евсевий, Църковна история, книга V, глави 23, 25, около 190-195 г. от н.е.]

Евсевий също така записва писмо, което Поликрат, голяма фигура в Азия, лично пише до епископ Виктор

на Рим, протестирайки срещу решението му да промени датата на Пасхата от 14-ти нисан (авив) на неделя. Поликрат посочва, че традицията да се празнува Пасхата в еврейския календар е предадена от самите апостоли Филип и Йоан и че традицията е била запазена в продължение на поколения от редица изявени и благочестиви семейства. Той настоява всички вярващи да правят, каквото ни казва Писанието, отколкото да приемат създадени от човека традиции.

Ние спазваме точния ден: нито добавяме, нито отнемаме. Защото и в Азия заспаха големи светила, които ще възкръснат в деня на пришествието на Господа, когато Той ще дойде със слава от небето и ще потърси всички светии. Между тях са Филип, един от дванадесетте апостоли, който заспа в Йераполис; и двете му възрастни дъщери девици, и друга дъщеря, която живееше в Светия Дух и сега почива в Ефес; и освен това Йоан, който беше едновременно свидетел и учител, който седна в лоното на Господа и, като свещеник, носеше свещеническия нагръдник. Той заспа в Ефес. И Поликарп в Смирна, който беше епископ и мъченик; и Трасей, епископ и мъченик от Евмения, заспа в Смирна. Има ли нужда да споменавам епископа и мъченика Сагарис, който заспа в Лаодикия, или благословения Папирий, или Мелито, евнух, който е живял изцяло в Светия Дух и който лежи в Сарди, в очакване на епископството от небето, когато той ще възкръсне от мъртвите? Всички те празнуваха четиринадесетия ден от Пасхата според Евангелието, без да се отклоняват в никакво отношение, а следвайки правилото на вярата. И аз също, Поликрат, най-

малкият от всички вас, правя според традицията на моите роднини, някои от които съм следвал отблизо. Защото седем от моите роднини бяха епископи; и аз съм осмият. А близките ми винаги спазваха деня, в който хората изхвърляха кваса. Затова аз, братя, който живях шестдесет и пет години в Господа и съм се срещал с братята по целия свят и съм преминал през всяко Свето Писание, не се плаша от ужасяващи думи. За по-големите от мен казах „Трябва да се подчиняваме на Бога, а не на човека“.

[Евсевий, Църковна история, книга V, глава 24. Преведено от Артър Къшман Макгифърт. Откъс от Никейски и постникейски отци, серия втора, том 1.]

При все че апостолите Филип и Йоан лично са учили хората в Азия да празнуват Пасха на 14-ти нисан (по еврейския календар), римският епископ Виктор отлъчва всяко събрание, което не е празнувало Пасха в неделя (по римския календар). Въпреки че това силно разочарова много от другите епископи (които знаели, че е вярно казаното от Поликрат), римската епископия спечелва спора. Макар и единството в църквата да било запазено, това не станало поради лоялност към Писанието, а от лоялност към римската епископия. Тези, които празнували Пасха на 14-ти нисан (по еврейския календар), в крайна сметка били избутани в нелегалност. Квартодециманският спор ни показва как Римската църква се е опитала да промени определените времена за празници и Законите на Мойсей (точно както е пророкувано за „Малкия рог“ в Даниил 9:25).

Както обясняваме в изследването Назарянски Израел ([Nazarene Israel](#)), властта започва да се централизира в епископията в Рим, веднага след разрушаването на Йерусалим и смъртта на апостолите. Римският епископ започва да постановява, че езическите символи и езическите празнични дни са законни, въпреки че това е пряко нарушение на Законите на Мойсей (които ни казват да избягваме всички незаповедни изображения и всички незаповедни празнични дни).

Деварим (Второзаконие) 4:19

19 И внимавай да не би, като повдигнеш очите си към небето и видиш слънцето и луната, звездите и цялото небесно войнство, да се подмамиш и да им се поклониш и да им послужиш – на тези, които Йахуе, твоят Бог, е разпределил на всичките народи под цялото небе.

Въпреки предупреждението на Йахуе, римският християнски празничен календар продължава да приема дни въз основа на движението на слънцето, луната и звездите. Макар че точната формулировка не е запазена, по време на Никеийския събор (около 325/326 г. от н.е.) Римската църква решава, че Великден трябва да се чества по целия свят в неделята, следваща 14-ия ден от „пасхалната луна“. Обаче, луната се смятала за „пасхална“ само ако 14-ият ден се паднал след пролетното равноденствие. Тъй като равноденствието никога не се споменава в Писанието, това е само още един пример за това как християните обръщат гръб на заповедите на Йахуе, като вместо това решават да прилагат своите дни на поклонение въз основа на движенията на слънцето, луната и звездите. Това е строго забранено.

Някои християни се чудят какво лошо има в това да си измислим дните, за да почитаме Йахуе. За да отговорим на това, нека разгледаме греха на златния телец.

Шмоте (Изход) 32:4-5

4 А той взе всичко от ръцете им, издяла форма с длето и направи изляно теле. И те казаха: Тези са боговете ти, Израилю, които те изведоха от египетската земя! 5 И като видя това, Аарон издигна олтар пред него и Аарон провъзгласи, като каза: Утре ще бъде празник на Йахуе.

Въпреки че Аарон обявява, че празникът е в чест на Йахуе, Йахуе не се почувства почетен. Вместо това Той се вбеси, че Неговият народ тръгва да спазва празнични дни, които Той не е заповядал.

Единствената причина, поради която думата „Великден“ се появява във версията на крал Джеймс, е, че това е преводаческа интерпретация за гръцката дума Пасха. Тази грешка е коригирана в почти всеки друг основен превод след версията на крал Джеймс, но по ирония на съдбата хората все още пазят Великден. Защо правят това? Апостолите не споменават Великден, а Пасхата. (Отбелязали сме гръцката дума с удебелен шрифт.)

Деяния 12:4

4 И като го задържа, го хвърли в тъмница и го предаде на четири четворки войници да го пазят, с намерение след Пасхата да го

^{TR} Acts 12:4

он και πιασας εθετο εις φυλακην παραδους τεσσαρσιν τετραδιοις στρατιωτων φυλασσειν αυτον βουλομενος μετα

изведе пред народа..	το пасха αναγαγειν αυτον τω λαο
----------------------	--

Освен това Шаул не ни казва да празнуваме Великден, а по-скоро да празнуваме празника на безквасните хлябове (който е продължение на Пасхата).

Коринтим Алеф (1 -во Коринтяни) 5: 8

8 Затова нека празнуваме (*празника на безквасните хлябове*) не със стар квас, нито с квас от злоба и злина, а с безквасни хлябове от искреност и истина.

Деяния 20:6 ни показва, че учениците все още са спазвали Дните на безквасните хлябове (а не Великден) много години след възкресението на Йешуа.

Ма'асеи (Деяния) 20:6

6 А ние отплавахме от Филипи след дните на безквасните хлябове и за пет дни дойдохме при тях в Троада, където престояхме седем дни.

В Деяния 27:9 учениците спазват Деня на Умилостивението, наречен тук „*постът*“, защото често се спазва чрез пост. (Причината, поради която „*плаването беше опасно*“ е, че Денят на Умилостивението е през есента. Средиземно море става бурно след това време на годината.)

Ма'асеи (Деяния) 27:9-10

9 Но след като беше минало много време и плаването беше вече опасно, защото и постът беше минал, Шаул ги съветваше, като им казваше: 10 Мъже, виждам, че това пътуване

ще бъде с повреда и голяма загуба не само на товара и на кораба, но и на живота ни.

Апостол Шаул продължавал да спазва Петдесетница по първоначално установения календар на Йахуе.

Коринтим Алеф (1-во Коринтяни) 16:8

8 А в Ефес ще остана до Петдесетницата...

Знаем, че Шаул е пазил Петдесетницата по еврейския календар (а не по римския християнски), защото е отишъл в Йерусалим (а не в Рим).

Ма'асеи (Деяния) 20:16

16 Защото Шаул беше решил да отмени Ефес, за да не се бави в Азия, понеже бързаше, ако му беше възможно, да бъде в Ерусалим за деня на Петдесетницата.

Ако апостолите продължавали да спазват първоначалните празници, защо тогава ние да искаме да пазим други дни на поклонение? Нека си спомним, че апостолите са получили дара на Духа, когато са празнували първоначалните празници на Йахуе. Това показва, че дори след възкресението на Йешуа, спазването на празниците на Йахуе все още е важно.

Ма'асеи (Деяния) 2:1-2

1 И когато настана денят на Петдесетницата, те всички бяха на едно място. 2 И внезапно стана шум от небето като фученето на силен вятър и изпълни цялата къща, където седяха.

В Колосяни 2:16-17 апостол Шаул ни казва, че шабат (съботата), празниците и дните на новолуние са пророчески образи в сянка на нещата, които „все

още предстоят“. Това означава, че точно както Йахуе е излял благословения върху онези, които са спазвали Неговите празници в миналото, Той отново ще излее благословения върху онези, които пазят Неговите празници в бъдеще. Истинското значение на Писанието обаче се губи в повечето основни версии, които обръщат наопаки значението на пасажата с помощта на добавена дума – „е“.

<p>Колосяни 2:16-17, РИ ББД <i>16 И така, никой да не ви осъжда за това, което ядете или което пиете, или за нещо относно някой празник, или новолуние, или събота, 17 които са сянка на онова, което ще дойде, но тялото е Христово.</i></p>	<p>^{TR} Colossians 2:16-17 (16) Μη συν τις υμας κρινετω εν βρωσει η εν ποσει η εν μερει εορτης η νουμηνιας η σαββατων (17) α εστιν σκια των μελλοντων το δε σωμα του Χριστου</p>
---	---

Поради добавената дума („е“), преводите карат читателя да заключи, че не трябва да позволяваме на никого да ни казва какво да ядем, какво да пием или какви дни на поклонение да спазваме. Ако приемем тази добавена дума така, както е поставена, лесно можем да заключим, че няма значение дали спазваме съботата и празничните дни, или се покланяме в неделя, Коледа, Великден, китайската Нова година, Рамазан или дори несвързани с някакъв празник дни. Повечето преводи правят подобни промени в текста и тези промени като цяло спомагат за популяризирането на идеята, че Йешуа наистина е дошъл да премахне закона и Пророците, въпреки че това е в

противоречие на Неговите собствени думи в Матей 5:17-19.

Писанието е много ясно, че не трябва да добавяме нищо към Писанието или пък да отнемаме нещо (напр. Второзаконие 4:2, Притчи 30:6 и т.н.). Следователно, след като веднъж разберем, че добавената дума „е“ не присъстват в оригиналните текстове, трябва и ние да я извадим от нашите преводи. Ето същият пасаж, но с премахната добавената дума „е“:

И така, никой да не ви осъжда за това, което ядете или което пиете, или за нещо относно някой празник, или новолуние, или събота; които са сянка на онова, което ще дойде; но Тялото Христово.

Тук има три основни идеи (1-2-3):

1. И така, никой да не ви съди за ядене, или за пиене, или за свят ден, или за новолуние, или за събота;
2. които са (*пророческа*) сянка на нещата (*все още*) предстоящи;
3. но Тялото на [Месията].

С други думи, апостол Шаул ни казва (1-2-3):

1. Никой да не ви съди по отношение на месото, което ядете, какво пиете или какви религиозни празници спазвате;
2. Защото тези храни, течности и празнични дни са пророчески сенки на нещата, които тепърва предстоят;

3. Затова нека само Тялото на Месията ви казва какво да ядете, какво да пиете и какви празнични дни да спазвате!

Тези, които не спазвали законите на Мойсей, съдели назаряните и Шаул казва тук да не ги слушат (защото те всъщност не са от Тялото на Месията). Това става очевидно, ако пренаредим клаузите, за да направим словоредът по-добре четим (3-1-2). Шаул казва, че не трябва да позволяваме на никого освен на Тялото на Месията да ни съди в това, което ядем, какво пием и/или какви празнични дни спазваме, защото това всичко са пророчески сенки на благословения, които тепърва предстоят.

[Колосяни 2:16-17, пренаредено 3-1-2]

Нека никой (освен Тялото на Месията) не ви съди за ядене, или за пиене, или по отношение на свят ден, или за новолунията, или за съботата; защото празниците са сенки на нещата (все още) предстоящи.

Истинското твърдение на Шаул пък изобщо не е отразено в някои преводи като НП (Нов превод от съвременни езици) и БЛБ (ревизирано издание от 2001 г.). Те по-скоро ни карат да изглежда, че можем да правим каквото си искаме (тъй като се твърди, че Месията е дошъл да премахне закона и пророците).

[Колосяни 2:16-17, НП]

16 И тъй, никой да не ви осъжда за това, което ядете или пиете, или за празник, новомесечие или събота. 17 Тези неща са само сянка на онова, което предстои, а действителността е Христос.

Повечето от масовите християнски версии предполагат, че стига да знаете, че Йешуа е Месията, няма значение какви дни на поклонение спазвате, защото празниците са били просто сенки на нещата, които „трябваше“ да дойдат. Това обаче е обратното на казаното от Шаул.

Законите на Мойсей се наричат Тора на иврит. Както обясняваме в изследването ни [Назарянски Израел](#), Тората е набор от инструкции, които годеницата на Йешуа трябва да следва, за да се пречисти; и също така служи като сватбен завет в Израел. Според еврейската традиция Тората е дадена за първи път в Израел на планината Синай в деня на Петдесетница. Хиляди години по-късно Духът бе излят върху тези, които бяха на правилното място в определеното време. По този начин вече сме имали поне две изпълнения на празника Петдесетница (а в Колосияни 2:16-17 всъщност ни се казва, че се очаква още едно изпълнение).

Западното гръко-римско мислене е доста праволинейно и може да бъде описано като „списъчно ориентирано“. Западните умове често смятат, че пророчествата се изпълняват само по веднъж. Еврейското мислене обаче, може да се опише като „циклично ориентирано“ и като такова, пророчествата могат да имат повече от едно изпълнение. Добър пример за това е как Писанието ни показва, че ще има много изпълнения на Празника на колибите.

Църквата отдавна учи, че Месията е роден на 25 декември. Но ако се замислим, Йешуа не би могъл да се роди през декември, защото Лука 2:8 ни показва, че е имало пастири, които са били със

стадата си. Но в Израел стадата не се пускат на паша през зимата, защото няма какво да ядат.

Лука 2:7-8

7 И роди първородния си Син, пови Го и Го положи в ясли, защото в гостилницата нямаше място за тях. 8 А на същото място имаше овчари, които живееха в полето и стояха на нощна стража около стадото си.

От пророческа гледна точка е по-логично Йешуа да се роди в първия ден на Празника на Шатрите, защото това ще изпълни първия ден от празника. Вероятно затова Йоханан (Йоан) ни казва, че Словото стана плът и обитаваше сред нас.

Йоханан (Йоан) 1:14

14 И Словото стана плът и пребиваваше между нас...

Думата „пребиваваше“ е гръцката дума skenoō, Strong's NT:4637, което означава „разпъвам шатра/колиба“.

NT:4637 σκηνόω, skenoō (skay-no'-o); от NT:4636; да разпъна палатка или лагер, т.е. (образно) да обитавам (като имение) или (конкретно) да пребивавам (както Бог правеше в древната Скиния, символ на защита и общение):

Тогава това, което Йоханан (Йоан) наистина казва е, че Йешуа стана плът и се настани в шатра/колиба сред нас.

Йоханан (Йоан) 1:14 [тълкувано]

14 И Словото стана плът и се настани в шатра сред нас...

Това има смисъл, тъй като Левит 23 казва на всички местни израилтяни, които живеят в земята на Израел, да отиват в Йерусалим три пъти годишно. Едно от тези три годишни поклонения е Празникът на колибите. По време на този празник целият Израел трябва да живее в колиби (временни жилища) в продължение на седем дни. На иврит тези временни жилища се наричат сукот. На английски често се наричат кабини.

Вайкра (Левит) 23:42

42 Седем дни да седите в колиби; всички местни жители, израилеви синове да седят в колиби от клони...

Тъй като евреите са хора ревностни за традициите, правилата на равините през първи век вероятно са били същите като днешните равински правила. От съображения за здраве и безопасност всеки, който е болен, стар или бременните, всъщност не е задължен да живее в колиба, но може да наеме стая в страноприемница. Обаче, въпреки че Мириам (Мария) била бременна, в страноприемницата е нямало място и затова Йосиф и Мириам трябвало да се настанят във временно жилище (в този случай кабина или ясли), за да изпълнят Левит 23.

Може да изглежда като изпитание Мириам да остане във временно жилище, когато е била готова да роди, но това се случило, за да може Йешуа да се роди във временно жилище, в изпълнение на празника. И все пак, въпреки че Йешуа вече е изпълнил пророческите аспекти на Празника на Колибите,

Захария 14 ни казва, че ще има още едно изпълнение.

Захария 14:16-17

16 И всеки, който остане от всичките народи, дошли против Ерусалим, ще се изкачва от година на година да се покланя на Царя, Йахуе на Войнствата, и да празнува празника на колибите. 17 И ако някои от родовете на земята не се изкачат в Ерусалим да се поклонят на Царя, Йахуе на Войнствата, на тях няма да има дъжд.

И ако това не е достатъчно доказателство, че празниците са пророчески образи в сянка на нещата, които тепърва предстоят, има още едно пророкувано изпълнение на Празника на Колибите в книгата Откровение.

Хитгалут (Откровение) 21:3-4

3 И чух силен глас от престола, който казваше: Ето, скинията на Бога е с хората и Той ще обитава с тях; и те ще бъдат Негов народ и Сам Бог ще бъде с тях – техен Бог. 4 Той ще избърше всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече, няма да има вече нито жалеене, нито писък, нито болка; първото премина.

Шаул ни казва да не позволяваме на никого освен Тялото на Месията да ни казва кои дни на поклонение да спазваме, защото той иска да можем да получим благословенията си за спазването на дните, които Йахуе е заповядал.

Въпреки всичко това, около 311 г. от н.е. един римски генерал на име Константин, уж спасен, води много граждански войни и в крайна сметка става император

на Рим. След това той издава известния си Милански едикт, който официално провъзгласява степен на религиозна толерантност в рамките на Римската империя. Обаче, тази религиозна толерантност се простирала най-вече към християни без Тора (беззаконни), като него, докато в същото време била отказвана на тези от първоначалната вяра на Назарянски Израел. Около 336 г. от н.е. император Константин издава указ, според който на християните се забранява да се „юдаизират“, като почиват в шабат, а вместо това трябва да почиват в „Деня на Господа“ (т.е. неделя).

"Християните не трябва да се "юдаизират", като почиват в шабат, а трябва да работят в този ден, като почитат по-скоро Господния ден ("Слънчевия" ден), като почиват, ако е възможно, като християни.

Ако обаче се намери някой (назарянин), който "юдейства", нека бъде отлъчен от Христос". (В други преводи се чете: "Да бъде анатемосан от Христос.")

[Лаодикийски събор при император Константин; канон 29, около 336 г.]

Триста години след Йешуа Римската църква официално забранява вярата, веднъж дадена на светиите.

Но защо на император Константин е било позволено да подтисне първоначалната вяра (и да промени календара)? Писанието не ни казва, но може би Йахуе е знаел, че беззаконната християнска разновидност на вярата ще се разпространи по света много по-бързо, отколкото разновидността, спазваща Тора - и затова, макар да не е била толкова вярна и правилна, колкото оригиналната вяра на

Назарянски Израел, тя е спомогнала за укрепването и разпространението на вярата в спасението чрез Месията на Израел.

Сега стигаме до повратната точка. Макар че Отец намига на миналите времена на невежество, сега Той иска всички хора навсякъде да се покаят и да започнат да живеят според указанията, дадени чрез Мойсей, за които ни е казано, че са ни дадени за наше добро.

Деварим (Второзаконие) 10:12-13

12 И сега, Израилю, какво иска от теб Йахуе, твоят Елохим (Бог), освен да се боиш от Йахуе, своя Елохим, да ходиш във всичките Му пътища и да Го любиш, да служиш на Йахуе, своя Елохим, с цялото си сърце и с цялата си душа, 13 и да спазваш заповедите на Йахуе и наредбите Му, които днес ти заповядвам за твое добро?

Ако Йахуе ни е дал тези напътствия за наше добро, тогава защо да не ги приемем с радост и нетърпение като божествена благословия, каквато са?

Възстановяване на израелското ни наследство

След царуването на царете Давид и Соломон, в народа на Израел настъпва трагично разделение, което води до образуването на две отделни царства. Оттогава насам, народът на Израел е разделен и ако не осъзнаем настъпилото разделение, няма да можем да разберем мисията на Месията да събере отново целия израелски народ в едно цяло в Себе Си.

След разделянето на държавата, двете племена, останали на юг, са наречени Южно царство на Юда (или Дом на Юда); те са духовните (ако не и буквалните) предци на евреите, каквито ги познаваме днес. Освен това десетте племена на север са наречени Дом на Израел (или Дом на Ефрем), които по-късно стават известни като "изгубените десет племена".

Историята на Израел е дълга и сложна, но разделянето се случва, поне отчасти, защото внукът на цар Давид Ровоам бива жесток тиранин. Когато десетте северни племена виждат, че той не ги обича (и планира да се отнася жестоко с тях), те решават, че за тях ще е по-добре да се откъснат от Давидовия внук и да създадат свое собствено царство на север.

3 Царе 12:16

16 И когато целият Израил видя, че царят не ги послуша, народът отговори на царя и каза: Какъв дял имаме ние в Давид? Нямаме наследство в Есеевия син! *(Затова иди)* По шатрите си, Израилю! Погрижи се сега за дома

си, Давиде! И (домът на) Израил отиде по шатрите си.

Както обясняваме в изследването [Назарянски Израел](#), Америка произхожда духовно (ако не и буквално) от точно същия Дом на Израел (Ефрем). Ето защо не бива да е изненадващо, че следвайки същия модел, американските колонии се разбунтуват срещу английския крал Джордж по същите причини, поради които Домът на Израил се разбунтува срещу Дома на Давид: били са облагани с данъци, но не са били обичани.

Подобно на американските колонии, които по-късно ще установят ново правителство, десетте северни племена на Израил (Ефрем) установяват ново правителство под ръководството на човек на име Еровоам. Еровоам обаче знаел, че ако народът продължи да ходи в Ерусалим три пъти годишно (както казва Тората), тяхната преданост в крайна сметка би се върнала обратно към стария им цар Ровоам (на юг), което в крайна сметка би довело до свалянето и смъртта на Еровоам.

3 Царе 12:26-27

26 И Еровоам каза в сърцето си: Сега царството ще се върне на Давидовия дом. 27 Ако този народ се изкачва да принася жертви в дома на Йахуе в Ерусалим, тогава сърцето на този народ ще се обърне пак към господаря им, към юдовия цар Ровоам; и те ще ме убият и ще се върнат при юдовия цар Ровоам.

За да не види как народът му се връща при цар Ровоам, Еровоам се съветва и решава да създаде нова вяра. Тази нова самарянска вяра щяла също да се фокусира върху Йахуе, но щяла да се различава

в няколко съществени детайла. За да задоволи зрителната ориентация на хората, той поставя идоли (т.е. видими предмети на поклонение и религиозни икони) в Дан и Бет Ел, като по този начин променя мястото на поклонението далеч от Йерусалим. Това било тежък грях.

3 Царе 12:28-31

28 Затова царят реши и направи две златни телета, и им каза: Много ви е да се изкачвате до Ерусалим; ето боговете ти, Израилю, които те изведоха от египетската земя! 29 И той постави едното във Ветил, а другото сложи в Дан. 30 А това нещо стана грях, защото народът отиваше да се кланя пред едното чак до Дан. 31 И той направи домове по високите места и направи свещеници от всякакви хора, които не бяха от синовете на Леви.

Еровоам направил свещеници и от онези, които не били левити. Не е изненадващо, че точно това ще направи и църквата около хиляда години по-късно: ще създаде нова вяра въз основа на старата (само ще промени детайлите). Вместо да се съсредоточат върху невидимия Създател, те ще отдават почит на видими символи (като кръстове, фигурки и други икони). Освен това те преместват центъра на вярата от Йерусалим в Рим.

Еровоам променя и времето на празниците. Той измества празника на шатрите от седмия еврейски месец - на осмия. Това е образ на онова, което по-късно църквата ще направи, като измества съботата с един ден (в деня на Слънцето - неделя), измества Пасхата във Великденска неделя (ден на Слънцето) и измества Празника на колибите чак около Коледа (близо до зимното слънцестоене). Църквата

разполага с красиво звучащи оправдания защо е направила тези неща, но точно както и в Едемската градина, взетите решения противоречат на Писанието. Независимо дали църквата осъзнава какво прави или не, като не се подчинява на Йахуе, тя в крайна сметка почита слънцето (известно още като Луцифер, Носителят на Светлината, т.е. Сатана).

Йахуе изпращал пророци като Осия и Илия (Елияху), за да обърнат северното царство отново към Себе Си, но това било безрезултатно. След около сто и петдесет години, Той в края на краищата позволява на асирийския цар да дойде и да отведе северните племена в плен, където те се смесват с езичниците. С течение на времето израилтянското им потекло се изгубва.

4 Царе 18:11-12

11 И асирийският цар отведе Израил в плен в Асирия и ги засели в Ала и в Авор при реката Гозан, и в мидийските градове, 12 защото не послушаха гласа на Йахуе, своя Елохим (Бог), и престъпиха завета Му – всичко, което слугата на Йахуе Мойсей беше заповядал – не послушаха и не го извършиха.

Това бяха пленниците, които Йешуа дойде да освободи.

Лука 4:18-19

18 „Духът на Йахуе е на Мен, защото Ме е помазал да благовестявам на бедните; изпратил Ме е да проглася освобождение на пленниците и проглеждане на слепите, да пусна на свобода угнетените, 19 да проглася благоприятната година на Йахуе.“

Докато евреите очакват Месията да отхвърли с войска римските им потисници, Йешуа казва, че Той не е изпратен при първото Си пътуване за друго, освен да започне събирането отново на изгубените овце от северния дом на Израел.

Матитиаху (Матей) 15:24

24 А Той в отговор каза: „Аз не съм изпратен при други, освен при загубените овце от израилевия дом.“

Когато асирийците идват, за да отведат в плен десетте северни племена, те не спират на границата. Напротив, те нахлуват и в южното юдейско царство. Членове от всичките дванадесет племена отиват в плен, поради което апостолите пишат своите послания до изгубените и разпръснатите от всичките дванадесет племена на Израел.

Йа'аков (Яков) 1:1

1 Яков, слуга на Елохим и на Господаря Йешуа Месия, до дванадесетте пръснати племена:
Поздрав!

Повечето християни знаят, че Благата вест е трябвало да бъде проповядвана първо на юдеите, но също и на езичниците; но не винаги осъзнават, че в еврейската мисъл има два вида езичници. *Гой* е някой, който никога не е бил част от народа на Израел, докато *гер* е някой, който е принадлежал към народа на Израил, но се е отчуждил от него (и сега е чужденец). Именно на тези чужденци, от изгубените десет племена (които са принадлежали към народа на Израел), пише своите послания Кифа (Петър).

Кифа Алеф (1 Петър) 1:1

1 Кифа, апостол на Йешуа Месия, до чужденците, пръснати из Понт, Галатия, Кападокия, Азия и Витиния, ...

Йешуа намеква за изгубените десет племена в притчата за блудния син. Опитайте се да я прочетете с разбирането, че Домът на Юда е по-големият брат.

Лука 15:11-32

11 Каза още: Един човек имаше двама сина. 12 И по-младият от тях каза на баща си: Тате, дай ми дела, който ми се пада от имота. И той им раздели състоянието. 13 И не след много дни по-младият син си събра всичко и отиде в далечна страна, и там пропиля имота си с разпуснатия си живот. 14 А след като пропиля всичко, настана голям глад в онази страна и той изпадна в лишение. 15 И отиде и се свърза с един от гражданите на онази страна, който го прати на полетата си да пасе свине. 16 И желаше да се насити с рошковите, от които ядат свинете; но никой не му даваше. 17 А като дойде на себе си, каза: Колко наемници на баща ми имат хляб и в излишък, а пък аз умирам от глад! 18 Ще стана да отида при баща си и ще му кажа: Тате, съгреших против небето и пред теб; 19 не съм вече достоен да се наричам твой син; направи ме като един от наемниците си. 20 И стана и отиде при баща си. А когато беше още далеч, баща му го видя, смили се и като се затича, се хвърли на врата му и го целуваше. 21 А синът му каза: Тате, съгреших против небето и пред теб; не съм вече достоен да се наричам твой син. 22 Но бащата каза на слугите си: Бързо изнесете най-хубавата премяна и го облечете, сложете

пръстен на ръката му и сандали на краката му; 23 и докарайте угоеното теле и го заколете и нека ядем и се веселим, 24 защото този мой син беше мъртъв и оживя, изгубен беше и се намери. И започнаха да се веселят. 25 А по-старият му син беше на нивата; и като си идваше и се приближи до къщата, чу песни и игри. 26 И повика един от слугите и попита какво е това. 27 А той му каза: Брат ти си дойде; и баща ти закла угоеното теле, защото го прие здрав. 28 И той се разсърди и не искаше да влезе; а баща му излезе и започна да го моли. 29 А той в отговор каза на баща си: Ето, толкова години ти работя и никога не съм престъпил някоя твоя заповед, но на мен не си дал дори едно яре някога, за да се повеселя с приятелите си; 30 а щом си дойде този твой син, който изпояде имота ти с блудниците, за него ти закла угоеното теле. 31 А той му каза: Синко, ти си винаги с мен и всичко мое е твое. 32 Но подобаваше да се развеселим и да се зарадваме; защото този твой брат беше мъртъв и оживя, и изгубен беше и се намери.

Името Ефраим означава "двойно по-плодотворен", но има и второ значение - "блуден". Следователно, притчата на Йешуа е за изгубените десет племена.

В [Назарянски Израел](#) даваме много повече подробности за това, как Писанието ни казва, че ние сме изгубените десет племена на Израел (Ефраим) и как сме призвани да се върнем към нашето наследство чрез жертвата на Йешуа.

Един ден скоро, нашите братя и сестри юдеи също ще погледнат към Онзи, Когото прободоха, и ще

скърбят за Него, както се скърби за загубата на първороден син.

Захария 12:10

10 И ще излея на Давидовия дом и на ерусалимските жители дух на благодат и на молитви; и те ще погледнат на Мен, когото прободоха. И ще плачат за Него, както се оплаква единствен син, и ще скърбят за Него, както се скърби за първороден.

Вече можем да видим знаци, че Йахуе се готви да осъществи това; но докато не го направи, Йешуа ни казва в притчата си (по-горе), че нашите еврейски братя и сестри няма да са щастливи при мисълта, че ще се върнем у дома. Те смятат, че не сме достойни. Юда е пазил Тората на Йахуе в продължение на хиляди години: през християнски преследвания, многобройни нашествия, Холокост и др. Те са страдали и са умирали от ръцете на християните заради привилегията да пазят Тора. Те се страхуват, че движението Назарянски Израел е някаква християнска измама, и в момента ни отхвърлят.

Докато чакаме Йахуе да отвори очите на нашия брат Юда, трябва да започнем да изучаваме Тора и да учим иврит, а също и да се обединим един с друг в общение на взаимна обвързаност. В Деяния 15:19-21 обаче апостолите ни казват, че преди да влезем в общение, първо трябва да се съгласим да се въздържаме от четири духовни мерзости:

1. Идолопоклонство (което е духовно прелюбодейство) (Левит 26:1)
2. Сексуална аморалност (блудтво) (Левит 18 и 20).
3. Месо от удушено животно (Левит 11)
4. Кръв (Битие 9)

Ма'асеи (Деяния) 15:19-21

19 Затова аз съм на мнение да не създаваме трудности на тези измежду езичниците, които се обръщат към Бога, 20 а да им пишем да се въздържат от осквернения чрез идоли, чрез блудство и чрез яденето на удушено и кръв. 21 Защото още от старо време по всичките градове е имало такива, които са проповядвали Мойсеевия закон, който се прочита всяка събота в синагогите.

Даваме повече подробности в [Назарянски Израел](#), но да бъдем в общение на взаимна обвързаност в едно събрание, е съществена част от нашето ходене. Ако не сме в общение на взаимна обвързаност, ние не сме истинска част от Неговото тяло. Точно както клетките в едно физическо тяло трябва да бъдат непрекъснато свързани помежду си, за да може тялото да живее, така и ние трябва да сме във връзка помежду си (по целия свят), за да бъде тялото на Йешуа напълно живо. Освен това, както клетките във физическото тяло обменят флуиди, за да се поддържа тялото живо, така и в живото тяло на Месията трябва да има взаимен обмен.

Първоначално Израел е организиран на дванадесет племена, плюс организирано левитско свещеничество. Левитското свещеничество е организирано на три нива (левити, свещеници и първосвещеник). Всяко племе имало старейшина и било допълнително организирано на хиляди, стотици, петдесетки и десетки. Между народа и левитското свещеничество също имало обмен. Народът носел десетъците и приносите си до скинията три пъти годишно, за да осигури физическите нужди на свещеничеството, а от своя

страна свещеничеството осигурявало духовните нужди на народа. И все пак, трите поклоннически празника давали на народа нещо повече от възможност да подкрепя служителите на Йахуе - те служели и за обединяване на народа. Всъщност трите поклоннически празника осигурявали на Израел три "семейни срещи" годишно. Днес обаче ние трябва да отидем да правим ученици във всички народи, така че как да останем обединени като едно тяло, когато сме разпръснати по целия свят?

Матитиаху (Матей) 28:18-20

18 Тогава Иисус се приближи към тях и им говори, като каза: Даде Ми се всяка власт на небето и на земята. 19 И така, идете, правете ученици всичките народи и ги кръщавайте в Мое Име*, 20 като ги учите да пазят всичко, което съм ви заповядал. И ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на света. (Амин.)

[*За причините, поради които кръщаваме само в името на Йешуа, моля, вижте "[Кръщение само в името на Йешуа](#)" в [Назарянски изследвания на Писанията, том трети](#).]

В изследването "[Назарянски Израел](#)" даваме повече подробности, но накратко: тъй като в момента не живеем в земята на Израел, не можем физически да се събираме всички на едно и също място три пъти годишно. Следователно трябва да има друг начин за обединяване на тялото по целия свят. Решението, което Йешуа е дал, е структурно.

Ако преди Израил е бил подреден по племена, то сега, в разпръснатостта, ние сме подредени по събрания, в градове. Всяко събрание трябва да бъде

ръководено от по-възрастни вярващи, които служат като пример за подражание на хората. Старейшините събират десятъците и приносите на хората и ги използват за финансиране на евангелизаторските усилия в своите градове. Те ги използват и за осигуряване на прехраната на бедните. Тези, които работят в служението на пълен работен ден, могат да бъдат подпомагани от десятъците и приносите на хората. Казано ни е, че те трябва да бъдат считани за достойни за двойна почит, особено когато се трудят в словото и учението.

ТимаТеус Алеф (1 Тимотей) 5:17

17 Нека старейшините, които управляват добре, да се удостояват с двойна почит – особено онези, които се трудят в словото и поучението;

Точно както левитите са давали десятък от десятъка на левитските свещеници, старейшините изпращат десятък от десятъка на свещениците, за да ги подкрепят в работата им. След това свещениците използват тези средства за провеждане на мисии и за създаване на доктринални и евангелски материали, които са от полза за всички в тялото. Те също така свързват всичките събрания по света, така че всички ние да образуваме едно единствено тяло с една правилна доктрина.

Коринтим Алеф (1 Коринтяни) 1:10

10 Сега аз ви умолявам, братя, чрез Името на нашия Адон Йешуа Месия, всички да говорите в съгласие и да няма разцепления между вас, а да бъдете съединени в един и същ ум и в едно и също мнение.

Левитските свещеници не трябвало да имат наследство в земята (а те трябвало да се съсредоточават върху извършването на работата).

Бемидбар (Числа) 18:20-21

20 И Йахуе каза на Аарон: Ти да нямаш наследство в земята им и да нямаш дял между тях – Аз съм твоят дял и твоето наследство между израилевите синове. 21 И ето, Аз давам на синовете на Леви всичките десетъци в Израил за наследство заради службата, която вършат, службата в шатъра за срещане.

По същия начин свещениците на Йешуа трябва да се откажат от всички земни притежания и да се съсредоточат върху служенето на Неговия народ.

Лука 14:33

33 И така (по същия начин), ако някой от вас не се отрече от всичко, което има, не може да бъде Мой ученик.

Изисква се голямо доверие в Йахуе, за да остави човек всичките си материални притежания и да няма наследство, което да предаде на децата си, но това предварително условие помага да се гарантира, че свещеничеството е посветено и че десетъците и приносите на народа се използват за по-пълноценно изпълнение на работата.

В системата на Йешуа има голяма мъдрост. Точно както всяка част от човешкото тяло трябва да работи заедно по един координиран начин, така и всяка част от тялото на Йешуа трябва да работи заедно, за да изпълни Великото поръчение. Свещениците осигуряват ръководството и свързват тялото заедно. Старейшините събират десетъка и приноса и

провеждат Великото поръчение на местно ниво. Народът подкрепя работата и разнася посланието по улиците. Когато всеки изпълнява своята част, всеки дава и всеки получава. Ето как цялото тяло работи заедно.

Ефесим (Ефесяни) 4:16

16 от когото цялото тяло, сплобено и свързано чрез службата на всяка става, според съразмерното действие на всяка една част, изработва растежа на тялото за неговото изграждане в любовта.

Йешуа е възложил на Своята невеста да свърши много работа, докато Го няма. Сега Той наблюдава кой с готовност върши това, което Той е поискал, и то по начина, както го е възложил да се направи.

Той казва, че когато се върне, ще възнагради всеки от нас според това, което сме направили за Него.

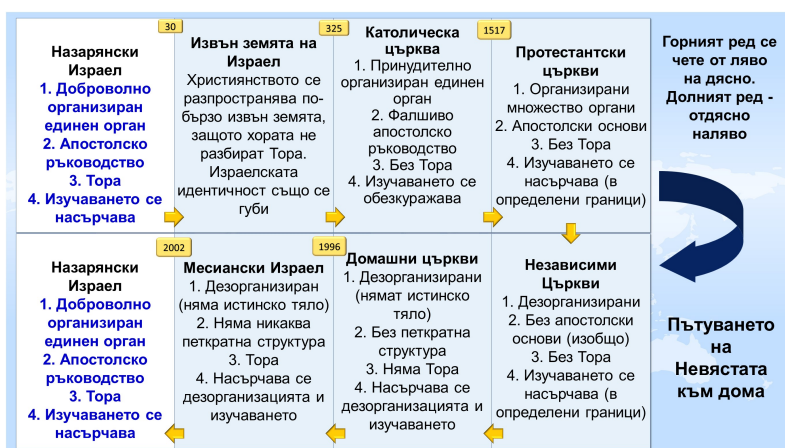
Хитгалут (Откровение) 22:12

12 Ето, идвам скоро и Моята награда е с Мен, и ще отплатя на всекиго според делото му.

Пътуването на Невястата към дома

В изследването "[Назарянски Израел](#)" разказваме по-подробно за това как Невестата Израел се е изгубила всред Християнската църква и как тя трябва да се върне към първоначалната вяра, за да угоди на своя Съпруг. Също така показваме как Месианското движение е добра преходна стъпка за връщане към първоначалната вяра.

За повече информация, моля вижте студията „[Назарянски Израел](#)“ и посетете nazareneisrael.org. Там ще намерите богата информация за движението Назарянски Израел и за нашата работа по възстановяване на първоначалната апостолска вяра в днешно време.

Шалом.

Подкрепа за делото

Назарянски Израел възстановява първоначалната апостолска вяра в днешно време. Йахуе казва на Своя народ да дава и Той е верен да благославя онези, които с радост дават за делото на Неговия Син (напр. Изход 25:2, Малахия 3:10 и др.).

Йешуа също така ни казва да не трупаме съкровища за себе си на земята, а да трупаме съкровища на небето, като сме богати за Неговото дело. Той казва, че където вложим съкровището си, там ще бъде и сърцето ни (Матей 6).

Шаул (Павел) ни казва също, че тези, които се учат, трябва да споделят с тези, които поучават.

Галатим (Галатяни) 6:6-9

6 А този, който се поучава в Божието слово, нека прави участник във всичките си блага онзи, който го учи. 7 Не се лъжете, Елохим не е за подиграване! Понеже, каквото посее човек, това и ще пожъне. 8 Защото, който сее за плътта си, от плътта си ще пожъне тление, а който сее за Духа, от Духа ще пожъне вечен живот. 9 Нека не ни дотяга да вършим добро, защото, ако не се уморяваме, своевременно ще пожънем.

Ако вярвате в тези неща, можете да намерите начини да си партнирате с нас на уебсайта на Назарянски Израел:

nazareneisrael.org

Можете също така да направите дарение чрез PayPal за:

servants@nazareneisrael.org

Всички средства ще бъдат използвани внимателно и с молитва за изпълнение на Великото поръчение и за възстановяване на първоначалната вяра от първи век в земята на Израел и по целия свят.

Нека Йахуе да ви благославя изобилно за това, че сте мъдри и че ни помагате да установим царството на Неговия Син.

Оригиналът на Вярата

Искате ли да пазите същата вяра, на която Месията научи своите апостоли? Християнството прибързано твърди, че учениците на Месията са били чисти „християни“, но... дали наистина библейският запис показва точно това?

Ами ако Библията покаже, че Месията и Неговите ученици са се определяли като израилтяни..., а „християните“ (сами по себе си) се окажат една напълно различна група? Какво би значело това?

Ами ако първоначалната апостолска вяра всъщност е била юдейска и израилтянска вяра, определена да върне изгубените десет племена на Израел? Ами ако ти си едно от тях?

Ако искаш да разбереш, защо е възможно да се окажеш част от изгубените десет племена на Израел, или ако искаш да практикуваш днес оригиналната апостолска вяра, то тази студия е за теб.

Студията е достъпна и в интернет на nazareneisrael.org

